

have Invaliditetsrente, er det vor Opfattelse, at det har vist sig upraktisk at lade denne Afgørelse for hele Landet foretage af en samlet Ret her i København. Som jeg allerede omtalte ved første Behandling, maa vi anse det for rigtigere, at Udvalg, der er stedkendte, kommer til at foretage denne Afgørelse. Vi har stillet vore Forslag derom, efter hvilke der skulde findes Amtsnævn sammensat paa betryggende Maade, med juridiske og lægelige Medlemmer, men ogsaa i hvert givet Tilfælde med en Repræsentant for Kommunen. Vi tror ad denne Vej at kunne faa en meget bedre og sikrere Afgørelse end den, det har været muligt, selv med den største Samvittighedsfuldhed, at tilvejebringe under den bestaaende Ordning.

Medens vi ikke ønsker at sige til Kommunerne: I skal have en Ret til at træffe Afgørelse overfor en Række Mennesker, og samtidig at sige: I skal betale Omkostningerne, hvis I her tager Hensyn til de paagældende Mennesker, anser vi det paa den anden Side for velbegrundet, om man ikke ved Ordningen frister Kommunerne til at sige: Det er ganske hensigtsmæssigt for vor Kommunes Finanser, om der findes forholdsvis mange Rentenydere i Kommunen. En saadan Fristelse ligger der i den bestaaende Ordning. Derfor foreslaar vi, at ved Fordelingen af Byrden mellem de forskellige Kommuner skal der tages Hensyn halvt til Sygekassemedlemmernes Tal og halvt til Rentenydernes Tal i Kommunerne. Ved en saadan Ordning tror jeg, de forskellige Hensyn vil være afpasset overfor hinanden paa en tilfredsstillende Maade.

Endelig har vi stillet et Forslag om hvilket det gælder, at vi har haft den Glæde, at selve Forslaget har fundet Tilslutning fra det samlede Udvalg. Det er Forslaget om Gennemførelse af en systematisk Oplæring af Invalidere og en systematisk Arbejdsanvisning for Invalidere, noget, som hidtil i Danmark kun i meget ringe Grad har fundet Sted. Det Forslag, vi har stillet som et første Udgangspunkt for Bestræbelser i den Henseende, har vi haft den Tilfredsstillelse at faa Tilslutning til fra den højtærede Minister for Sundhedsvæsen og det samlede Udvalg, og paa dette Punkt er altsaa Anbefaling her i Forsamlingen næsten overflødig.

Dernæst har vi med Hensyn til den fremtidige Ordning ment, at der burde gøres en Forskel mellem dem, der har Forsørger, dem, der ikke har Forsørger, men skal klare sig selv, og endelig dem, der har andre at forsørge. Vi har foreslaaet, at for dem, der vedblivende betaler den samme Præmie

som hidtil, kunde Normalsummen, om jeg saa maa sige, være 780 Kr. om Aaret, men for dem, der har en naturlig Forsørger — og det er jo de Tilfælde, som er blevet stærkest kritiseret —, skulde dette Beløb nedsættes til 576 Kr., medens der paa den anden Side bliver et Tillæg paa 60 Kr. for hver, som den paagældende har at forsørge, en Ordning, der i nogen Grad svarer til den Pensionsordning, der er gennemført i Sverige sammen med det der bestaaende Forsikringssystem, men dog ikke gaar saa vidt med Tillægene som den svenske Ordning. Vi har naturligvis foreslaaet en Begrænsning, saaledes at Beløbet ikke kan stige ganske ubegrænset, hvis nogen har et meget stort Antal at forsørge.

Men dernæst er det vor Opfattelse, at det vil være naturligt under de økonomiske Vilkaar, som nu findes i Landet, at give Sygekassemedlemmerne Ret til at vælge, om de vil betale en noget højere Præmie eller en noget lavere Præmie, og saa maa den naturlige Følge deraf blive, at de, der betaler den højere Præmie, ogsaa faar en højere Rente, medens de andre, der nøjes med den mindre Præmie, ogsaa maa nøjes med en mindre Rente. Det svarer til det almindelige Grundprincip for Forsikringssystemet, og jeg er for øvrigt tilbøjelig til at tro, at det ogsaa vil svare til de naturlige Forhold, idet der findes Dele af Danmark, hvor den højere Sum ikke er mere værd end den lavere i andre Dele af Landet, og det derfor vil være naturligt indenfor saadanne Omraader — Hovedstaden f. Eks. i Modsætning til Landdistrikterne — at sikre sig et større Beløb gennem en større Betaling i Aarenes Løb. Dette er Hovedtrækkene af de Forslag, der fra vor Side er stillet. — Jeg skal ikke gaa ind paa andre Enkeltheder, som ærede Medlemmer vil kunne gøre sig bekendt med ved Gennemlæsningen af selve Ændringsforslagene.

Angaaende Udgifterne gælder det, at hvis vore Ændringsforslag blev gennemført, vilde den fremtidige Ordning betyde en aarlig Udgift for Stat og Kommunerne paa mellem 3 og 4 Mill. Kr., alt efter som Antallet af Rentenydere efterhaanden maatte stige noget mere eller noget mindre, og alt efter som Antallet af Sygekassemedlemmer i Tidens Løb steg stærkere eller mindre. Det er rigtigt, at der i den nærmeste Tid ved Gennemførelsen af vort Forslag med Hensyn til de nuværende Invalidere vilde blive nogle Overgangsudgifter, Overgangsudgifter, som dog hurtigt vil formindskes,